

L. J. Smith

Temné víze

POSEDLOST

Od autorky série
Upíří Deníky

FRAGMENT

Temné vize

POSEDLOST

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

L. J. Smith – Temné vize – POSEDLOST

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

L. J. Smith

Temné vize – POSEDLOST – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Pro Rosemary Schmittovou,
s díky za její blahopřání
a podporu*

kapitola 1

Pospěšte si!“ zavolala Kaitlyn zadýchaně, když vyběhla po schodech. A pro případ, že by to tak mohlo být účinnější, v myšlenkách dodala: *Pospěšte si.*

Ze čtyř různých směrů pocítila souhlas a naléhavost stejně silnou, jako byla ta její. Nevníkala to žádným ze svých pěti obyčejných smyslů, ale takovým, který byl, jako když vidíte hudbu nebo cítíte chuť barvy.

Telepatie byla zvláštní.

Ale někdy i povzbudivá. Právě teď byla Kait vděčná za Robovu přítomnost v její mysli. Planula silnou zlatou září, která ji hrála a uklidňovala. Cítila ho ve vedlejším pokoji, jak rychle, ale nikoli chaoticky probírá zásuvky a strká džíny a ponožky do plátěného vaku.

Opouštějí Institut.

Ne zrovna tak, jak si to představovali, když sem přijeli, aby se stali součástí ročního výzkumu paranormálních schopností. Kaitlyn čekala, že opustí Zetesův Institut příští jaro za zvuku kapely, se stipendiem na vysokou v kapse a otcem, který se na ni hrdě dívá. Místo toho uprostřed noci spěšně sbírala svoje věci, aby stačila odejít dřív, než je pan Zetes dostihne.

Pan Zetes, ředitel Institutu, ten, který z nich chtěl udělat psychické zbraně a prodávat je těm, kdo zaplatí nejvíc.

Akorát že teď si možná přeje, aby zemřeli. Protože zjistili, co má v úmyslu, postavili se mu a přemohli ho. Jakkoli to vzhledem k nesmírné moci pana Z. může znít nemožně, *vyhráli*. Nechali ho ležet v bezvědomí v tajné laboratoři jeho domu v San Francisku.

Až se probere, bude dost rozzuřený na to, aby zabíjel.

„Co si berete?“ zeptala se Anna a její obvykle klidný hlas zněl uspěchaně.

„Nevím. Oblečení – teplé oblečení, myslím. Nevíme, kde budeme v noci spát.“ Kait v myšlenkách zopakovala poslední větu, aby ji slyšeli i Rob s Lewisem a Gabrielem. *Všichni si vezměte teplé oblečení!*

Odpověděl jí vnitřní hlas, ostrý jako břitva a chladný jako půlnoc. *A peníze, řekl. Vezměte si všechny peníze, které najdete.*

„Praktický jako vždy, Gabrieli,“ zamumlala Kaitlyn, strčila si peněženku do vaku a nedbale na ni navršila

džíny, svetry a spodní prádlo. Ze šperkovnice na komodě vytáhla svou stodolarovku pro štěstí a vsunula si ji do kapsy.

„Co ještě?“ zeptala se nahlas. Zjistila, že sahá po naprosto nepotřebných věcech: sametový baret se zlatou výšivkou, náhrdelník po své matce, rozečtená knížka. Nakonec si zabalila svůj nejmenší skicák a plastovou krabičku s olejovými pastely a pastelkami. *Nemohla* odejít bez své výtvarné sady – to by raději šla nahá.

A kreslení pro ni není jen odpočinek; je mnohem důležitější. Svými kresbami předpovídá budoucnost.

Pospěš si, rychle, pomyslela si.

Anna váhala s pohledem upřeným na vyřezávanou dřevěnou masku na zdi. Byl to Havran, totem Anniny rodiny, a byl příliš velký na to, aby ho brali s sebou.

„Anno...“

„Já vím.“ Anna se ladnými prsty naposledy dotkla tupého zobáku masky a pak se od ní odvrátila. Usmála se na Kaitlyn a z jejích tmavých očí nad vysokými lícními kostmi vyzařoval klid. „Tak pojďme.“

„Počkat – mýdlo.“ Kait pádila do koupelny, popadla kostku mýdla a letmo se zhlédla v zrcadle. Dívka, kterou tam uviděla, nevypadala tak vyrovnaně jako Anna – její dlouhé zrzavé vlasy byly rozčuchané, tváře měla rozpálené a zvláštní modré obruby jejích očí temně plály. Vypadala jako zběsilá čarodějnice.

„Oukej,“ řekl Rob, když se všichni sešli na chodbě. „Všichni jsou připraveni?“

Kaitlyn se rozhlédla po čtyřech lidech, kteří jí teď byli bližší, než si kdy dokázala představit.

Rob Kessler, ztělesnění laskavosti a barev, se svými blond vlasy a zlatýma očima. Gabriel Wolfe, namyšlený a pohledný jako obrázek. Anna Eva Whiteravenová, jejíž výraz ve tváři byl laskavý dokonce i pod takovým tlakem. A Lewis Chao s mandlovýma očima vyzařujícíma úzkost. Právě si nasazuje kšiltovku na hladké černé vlasy.

Gabrielovi se jeho schopnosti vymkly z rukou, a proto byli teď spojeni telepatickou sítí. Nikdo z nich už nikdy nebude sám – pokud se jim nepodaří najít způsob, jak spojení přerušit.

„Chci vzít něco zezdola,“ oznámil jim Gabriel.

„Já taky,“ přidal se Rob, „a potřebuji Lewisovu pomoc. Dobrá, pojďme na to. Jsi v pořádku, Kait?“

„Jen jsem zadýchaná,“ řekla Kaitlyn. Srdce jí bušilo jako o závod a všechny končetiny měla tak roztřesené, že nemohla v klidu stát.

Rob se natáhl a s neodbytnou zdvořilostí vzal její vak. Na jediný okamžik se dotkli rukama; jeho silné prsty se sevřely kolem jejích.

Bude to dobré, utěšoval ji během kratičkého soukromého spojení, které bylo určeno jenom jí.

Pocit, který Kaitlyn zaplavil, byl skoro bolestný. Proboha, *ted'* ne, pomyslela si a snažila se ignorovat jiskření v místě, kde se dotkl její kůže.

„Buď opatrný, ty – léčiteli,“ prohodila a vyrazila dolů ze schodů.

Lewis se stále ohlížel přes rameno. „Můj počítač,“ naráikal tiše. „Moje stereo, moje televize...“

„Tak proč se nevrátíš a nevezmeš si je?“ zeptal se škodolibě Gabriel. „Abys byl opravdu nenápadný?“

„*Pokračujte*,“ nařídil Rob. Pod schodištěm zavelel: „Lewisi, pojď se mnou.“

Kait šla za nimi. „Co to děláš?“

„Beru složky,“ oznámil jí Rob odhodlaně. „Fajn, Lewisi, otevři ten panel.“

Samozřejmě, pomyslela si Kaitlyn. Složky pana Zetese, které má schované v pokoji pod schodištěm. Jsou plné všelijakých informací, většinou záhadných, a některé jsou nepochybně plné důkazů.

„Ale co s nimi můžeme *udělat*? Komu je můžeme ukázat?“

„Nevím,“ přiznal Rob. „Ale přesto je chci. *Dokazují*, co měl v úmyslu.“

Lewis přejížděl citlivými prsty po tmavé desce na zdi. Kaitlyn cítila, jak se snaží pomocí mysli najít otevírací mechanismus. „Není snadné to dělat takhle na povel,“ zamumlal, ale pak se ozvalo cvaknutí a panel se zasunul.

„Vítězství ducha nad hmotou,“ zajásal Rob s úsměvem.

Pospěš si, pobídla ho Kaitlyn.

Nečekala, až Rob vyrazí dolů do tlumeně osvětlené chodby za dveřmi. Odnesla svůj vak do přední laboratoře, kde Anna právě otevírala drátěnou klec.

„No tak,“ řekla naléhavě. „Jdi, Georgie, jdi, Sally...“ Klekla si a přidržela klec u otevřených bočních dveří.

„Pouštíš je ven?“

„*Posílám* je pryč, řekla jsem jim, ať si najdou pole. Nevím, co by jim pan Z. udělal,“ vysvětlovala Anna. „Už nevěřím ani Joyce.“ Joyce Piperová byla parapsycholožka, která ve skutečnosti vedla Institut pro pana Zetese a která sem přivedla i Kaitlyn. Ani teď na ni Kait nedokázala pomyslet bez bodavého pocitu zrady.

„Oukej, ale *pospěš si*. Nemáme času nazbyt,“ pobídla ji a přešla netrpělivě zpátky do chodby. Lewis si nervózně tahal za kšiltovku.

Gabriel byl v malé ložnici za jejími zády a probíral se Joycinou peněženkou.

Gabrieli! okřikla ho Kait. Cítila, jak se její překvapení šíří telepatickou sítí, a pokusila se ho ztlumit.

Jen se na ni ironicky podíval. „Potřebujeme peníze.“

„Ale nemůžeš –“

„Proč ne?“ podivil se. Jeho šedé oči byly tak temné, že vypadaly skoro černé.

„Protože to není... není to...“ Kaitlyn cítila, že je v úzkých. „Je to špatné,“ konstatovala nakonec.

Gabriel si nepřipouštěl něco jako „špatné“.

„Joyce je náš nepřítel,“ odsekl. „V první řadě nebytí jí, neutíkali bychom uprostřed noci. Je to nutné – a ty to víš, že, Kait?“

Bylo nebezpečné dívat se Gabrielovi do očí déle než na okamžik. Kaitlyn se odvrátila, aniž by odpověděla, a pak se otočila zpět a sykla: „Dobrá, ale neber žádné kreditky. Ty se dají vystopovat. A ať se to nedozví Rob, jinak bude šilet. A *spěchej*.“

To slovo jí začalo bez ustání pulzovat v mozku: *spěchej, spěchej, spěchej*. Rychleji než tlukot srdce. Měla pocit – ne, jistotu –, že každá vteřina, co tu zůstávají, je příliš dlouhá.

Předtucha? Ale ona nemívá tenhle druh předtuchy. Jenom prostřednictvím kresby dokázala vidět výjevy z budoucnosti.

Spěchej, spěchej, spěchej.

Důvěřuj si, pomyslela si najednou. Věř své intuici.

„Gabrieli,“ vyhrkla, „musíme hned odejít.“ A v myšlenkách naléhavě vykřikla: *Lewisi, Robe, Anno – musíme vypadnout! Hned teď, okamžitě! Něco se stane – nevíme co, ale musíme odsud odejít –*

„Neboj se.“ Ucítla Gabrielovu ruku na své paži a teprve v tu chvíli jí došlo, jak je nervózní. Až když svoje

pocity popsala nahlas, uvědomila si, jak jsou silné a naléhavé.

„Jsem v pořádku, ale musíme odejít, Gabrieli..“

Krátce jí pohlédl do očí a přikývl. „Pokud to tak cítíš – pojďme.“

Rob vyběhl z otvoru ve zdi s náručí složek. Anna se vynořila z laboratoře.

„Co se děje? Jde sem někdo?“ zeptal se Rob.

„Nevím, jenom vím, že si musíme pospíšet –“

„Vezmeme si Joycino auto,“ navrhl Gabriel.

Rob zaváhal a pak přikývl. „Pojďme zadními dveřmi.“ Postrkoval Lewise a Annu před sebou. Kaitlyn šla těsně za ním a cítila, že se nemůže hýbat dost rychle.

„Použijeme auto jen k tomu, abychom se dostali odsud,“ vysvětloval Rob, když Kaitlyn zaplavila vlna adrenalinu. Zanechala jí v ústech kovovou pachutí strachu.

Za jejími zády se rozlétly vstupní dveře.

kapitola 2

Kaitlyn se ohlédlá.

Pan Zetes.

Za zády mu zářilo světlo z verandy, takže vypadal jako tmavá silueta, ale Kait mu i přesto viděla do tváře. Když před týdnem přišla do Institutu, myslela si, že pan Z. je milý, šlechetný starý gentleman – jako dědeček Malého lorda Fauntleroye. Teď znala pravdu a hlava s hustou kšticí bílých vlasů jí připadala naprosto odporná. Měla pocit, že ty pronikavé tmavé oči planou jako –

Jako oči ďábla, pomyslela si Kaitlyn. Akorát že on není ďábel, jenom šílený génius, a my odsud musíme *vypadnout...*

Všichni zůstali stát jako přikovaní. Dokonce i Gabriel, který byl právě před Kaitlyn, když se otočila směrem

k panu Zetesovi. Něco na tom muži je všechny zarazilo, vzalo jim veškeré odhodlání.

Ovládl je čirý strach.

Nedívej se na něj, ozval se Robův hlas v Kaitlynině hlavě, ale byl slabý a vzdálený. Zděšení, které se rozlévalo jejich sítí, bylo mnohem silnější.

„Pojďte sem,“ nařídil jim pan Zetes. Jeho hlas byl silný, pronikavý a zcela panovačný. Udělal krok dopředu a Kaitlyn ho ve světle z obývacího pokoje uviděla ještě jasněji. V hustých bílých vlasech a na škrobeném límečku košile měl krev. To způsobil Gabrielův psychický útok, při kterém ztratil vědomí a začal krváčet. Jenže Gabriel byl teď vyčerpaný...

Najednou pan Zetes, jako by byl součástí telepatické sítě a slyšel jejich myšlenky, řekl: „Všichni jste unavení. Myslím, že dnes v noci už nedokážete použít své síly. Proč si nesedneme a nepromluvíme si?“

Kait byla příliš vystrašená na to, aby dokázala promluvit, ale tohle ji dopálilo. „Nemáme s vámi o čem mluvit,“ odpověděla kousavě.

„O vaší budoucnosti,“ pokračoval pan Zetes. „O vašich životech. Uvědomuji si, že dnes v noci jsem byl příliš tvrdý. Byl to šok, když jsem zjistil, že jste se spojili do trvalé telepatické sítě. Ale stále si myslím, že můžeme spolupracovat. Najdeme nějaký jiný způsob, jak přerušit to spojení –“

„Máte na mysli něco kromě zabití jednoho z nás?“
ušklíbala se Kaitlyn.

Nevybavuj se s ním a nepři se, doporučil jí Gabriel, jehož chladný duševní hlas přehlušil strach hučící v teplotické síti. Vy čtyři jděte – vyrazte k zadním dveřím. Já ho tady zdržím.

„Ne,“ pronesla Kaitlyn nahlas dřív, než tomu stačila zabránit. Dokonce i v bezprostředním nebezpečí cítila nával pohnutí. Gabriel, který vždycky tvrdil, že jsou mu ostatní ukradení, riskoval, aby je ochránil...

Vyrazil kupředu a postavil se přímo mezi ni a pana Zetese. Jakmile neviděla na pana Zetese, cítila, jak její ochromení povolilo.

Ale my tě tu nemůžeme nechat, řekla Gabrielovi. Dnes v noci jsi už jednou skoro umřel –

Gabriel se ani neohlédl. S postojem vlka se plně soustředil na pana Zetese. *Kessler, vezmi je odsud. Já se postarám o starouše.*

Ale Robův vnitřní hlas zněl nekompromisně. *Ne! Nikdo z nás tu nemůže zůstat. Copak to nevidíš, on nás tu chce zdržet – a to ještě nevíme, kde je Joyce.*

V okamžiku, kdy to vyslovil, Kaitlyn věděla, že má pravdu. Byla to léčka.

„Pojďte!“ vykřikla jak v myšlenkách, tak nahlas – ale v tomtéž okamžiku se v kuchyňských dveřích vedle ní objevila postava. Někdo ji chytil.

„Pust' mě!“

Kait kopala a křičela. Uslyšela další výkřiky. Před sebou ale viděla jen obličej pokřivený nenávistí.

Joyce Piperová měla uhlazené světlé vlasy přilepené k hlavě potem a krví. Na tvářích jí zaschly potůčky krve. Její akvamarínové oči byly plné zuřivosti a zuby měla vyceněné.

Proboha, ona mě chce zabít; ona mě skutečně chce zabít. Věřila jsem jí a ona je šílená, stejně šílená jako pan Zetes –

Nějaké ruce ji odtáhly od Joyce a postrčily k zadnímu vchodu. Robův hlas přehlušil všechn okolní křik.

„Utíkej, Kaitlyn! Běž! Všichni utíkejte!“

Kaitlyn se ohlédla a na okamžik viděla Roba a Gabriela, jak zápolí s Joyce, a pana Zetese, který se k nim blíží s nasupeným výrazem. Pak vyrazila a Lewis s Annou se tlačili za ní. Neuvědomovala si, že stále drží svůj vak, dokud se nedostala k zadnímu vchodu a nemusela ho odložit, aby odemkla.

Rozrazila dveře – a za nimi stál řidič pana Zetese. Vypadal nehybně jako hora, která jí zahradila cestu.

Na něj!

Kaitlyn si nebyla jistá, kdo to vykřikl, ale ona, Anna i Lewis všichni současně vyrazili. Jako by najednou měli jen jednu společnou duši, rozdělenou do tří těl. Lewis sklonil hlavu a uhodil muže do žaludku; Kait se ohnala

svým vakem a zasáhla ho do tváře; Anna ho nakopla do holeně. Svalil se a oni utíkali dál k zelenému kabrioletu stojícímu u domu.

Bylo to Joycino auto, kterým přijeli od domu pana Zetese zpátky k Institutu. Klíčky byly ještě v zapalování.

„Sedněte si dozadu,“ pobídla Kaitlyn Lewise a Annu a hodila svůj vak na zadní sedadlo. *Robe! Gabrieli! Pobězte; jsme připraveni!*

Otočila klíčkem, trhla za řadicí páku a prudce stočila volant. Nebyla zrovna dobrá řidička – doma v Ohiu toho moc nenajezdila –, ale když strhla kabriolet vpravo na příjezdovou cestu, od zadních kol jí létal štěrk.

„Přední světla –,“ zalapal po dechu Lewis. Kait poslepu sáhla dolů a otočila knoflíkem. Záře reflektorů osvětila řidiče, který už byl zase na nohou před nimi.

Kaitlyn zamířila přímo k němu.

Uslyšela křik, ale všechno jí najednou připadalo jako zpomalený film. Řidič měl otevřená ústa. Po nekonečné vteřiny se k němu auto přibližovalo čím dál víc a pak se najednou vrhl po hlavě stranou. Dostal se jim z cesty právě v tom okamžiku, když Rob s Gabrielem vyrazili zadními dveřmi.

Do auta! Kait dupla na brzdu a auto prudce zastavilo. Rob s Gabrielem skočili dovnitř a začali přelézat Lewise s Annou. Kaitlyn nečekala, až se rozmotají; dala nohu na plyn a sešlápla – silně.